

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΤΑΝ ΡΑΓΙΣΕ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο 1: Η Μεγάλη Απόφαση

Η πόλη ήταν χτισμένη κατά τον πιο περίεργο τρόπο. Κατ' αρχάς δεν ακουμπούσε στο έδαφος. Αυτό βέβαια είχε να κάνει με τον πλανήτη που την φιλοξενούσε. Η αλήθεια πάντως ήταν πως δεν ήταν ένας πλανήτης ενός απ' τα διακόσιες χιλιάδες δισεκατομμύρια πλανητικά συστήματα του τοπικού γαλαξία, αλλά μια ενεργειακή σφαίρα που στεκόταν έξω απ' αυτόν, σχεδόν κοντά στο ένα τρίτο της απόστασης που χώρισε τον Γαλακτώδη Δρόμο από τον γαλαξία της Ανδρομέδας. Πέρα από πολύ λίγους, και βέβαια και τους κατοίκους του, την ύπαρξή του αγνοούσαν οι πάντες.

Ο τόσο περίεργος αυτός πλανήτης είχε για τους κατοίκους του ένα περίεργο όνομα, τον ονόμαζαν *Επτάλοφο*, κι η αλήθεια ήταν πως επτά δυναμικές πυκνώσεις στεφάνωναν τον κεντρικό πυρήνα λες κι επτά μικροί λόφοι να περιτριγύριζαν ένα κεντρικό βουνό που είχε τουλάχιστον το διπλάσιο ύψος απ' αυτούς. Όντας ένα δυναμικό πεδίο, ο πλανήτης ήταν αλώβητος από οποιεσδήποτε αλλαγές, γι' αυτό κι ο χρόνος εκεί ήταν σαν να είχε σταματήσει.

Η καταγωγή του χανόταν στα πρώτα χρόνια της κοσμογονίας, μιας και υπήρχε τριγύρω του μια περίεργη άχλη, κάτι σαν σκοτεινή ύλη, που το κρατούσε έξω από τις διαδικασίες σχηματισμού των γαλαξιών της περιοχής.

Οι πόλεις λοιπόν δεν ήταν τίποτα περισσότερο από κατοικίες που βρισκόντουσαν στις κορυφές και στις παρυφές των λόφων, ενώ μια εντελώς στρογγυλή κατασκευή επικρατούσε στην κορυφή του κεντρικού βουνού, δίνοντας μια περίοπτη θέση στους κατοίκους της. Οι ηγέτες του δυναμικού αυτού ουράνιου σώματος έμεναν εκεί, ενώ όλοι οι άλλοι ήταν μοιρασμένοι στις επτά παροικίες και αποτελούσαν τους Επτά Οίκους του Αδύτου, που ήταν η επίσημη ονομασία με την οποία ήταν καταγεγραμμένος ο δυναμισμός στα συμπαντικά αρχεία.

Η συγκέντρωση της ημέρας είχε μόνο ένα θέμα στην ατζέντα της. Να καθοριστεί η πορεία της Πρώτης Οικογένειας του *Γαλακτώδη Γαλαξία* και να συμφωνηθούν οι συνθήκες που θα έπρεπε να ικανοποιηθούν ώστε η εξελικτική πορεία να πέρναγε στην επόμενη φάση της. Όλα τα μέλη της έπρεπε να επιστρέψουν στον Επτάλοφο ώστε η ανθρωπότητα να συνέχιζε την πορεία της με οδηγούς την Δεύτερη Οικογένεια.

Κεφάλαιο 3: Μια περίεργη συνάντηση, Παρίσι 1920

«Μπορείς να μου πεις πού πάμε;» ρώτησε τον νεαρό που την κρατούσε απ' το μπράτσο.

«Αμάν βρε Φημόν, δεν μου έχεις εμπιστοσύνη;» της είπε αυτός. «Η μαντάμ Μαρί είναι καταπληκτική και προς το παρόν δεν χρειάζεται να ξέρεις τίποτα περισσότερο!»

«Αυτό μου το ξανάπες αλλά δεν μου αρκεί. Σε λίγες ημέρες πρέπει να παραδώσω την εργασία μου και έχω μείνει πίσω».

«Τρεις ώρες μόνο διάλλειμα. Μετά θα σε γυρίσω πίσω και σου υποσχομαι πως δεν θ' ανέβω στο δωμάτιό σου!»

«Και να μην το υποσχόσουνα, δεν επρόκειτο ν' ανέβεις. Ώρα για παιχνίδια θα έχουμε αργότερα.»

«Ο έρωτας είναι παιχνίδι για σένα;» την ρώτησε κάνοντας τον θυμωμένο.

«Γιατί; Για σένα είναι σοβαρή υπόθεση; Μωρίς, μην μου τα γυρνάς και δεν έχω διάθεση για τέτοιες συζητήσεις. Σου εξήγησα πως δεν έχω την παραμικρή διάθεση για σοβαρούς δεσμούς. Είσαι καλό παιδί αλλά σ' ένα χρόνο τελειώνω και φεύγω για Πολυνησία. Νομίζω πως αυτό τα λέει όλα. Είδα κι έπαθα να πείσω τον πατέρα μου μόλις τελείωσε ο πόλεμος να σηκωθώ και να φύγω απ' το σπίτι για να έρθω στο Παρίσι και δεν θέλω άλλα προβλήματα μαζί του. Η *Ανθρωπολογία* τον έπεισε. Όπως και να γίνει είμαι αρκετά μεγάλη για σπουδές και με το ζόρι...»

«Τέλος πάντων. Αυτά θα τα πούμε άλλη ώρα. Βιάσου όμως γιατί ίσα που θα προλάβουμε να μπούμε. Η μαντάμ Μαρί σ' αυτό είναι αυστηρή. Όταν αρχίζει να μιλάει, οι πόρτες κλείνουν. Όποιος πρόλαβε, πρόλαβε!»

Η Φημόν δεν του απάντησε αλλά άρχισε να περπατάει πιο γρήγορα. Της άρεσε ο Μωρίς και απολάμβανε τον έρωτα μαζί του αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει την μανία του με τις διάφορες ομάδες που εκείνη την εποχή ανθούσαν στο Παρίσι και που σαν στόχο είχαν

την έρευνα θεμάτων που οι ίδιοι έλεγαν *Εσωτερισμό*. Την προηγούμενη εβδομάδα την είχε πάει σε μια συγκέντρωση Μαρτινιστών και η αλήθεια ήταν ότι τα λεγόμενά τους της είχαν προκαλέσει το ενδιαφέρον. Τα μαθήματα όμως του πανεπιστημίου της στην Ανθρωπολογία δεν της επέτρεπαν τέτοιου είδους παρασπονδίες. Ο χρόνος της στο Παρίσι ήταν πολύτιμος κι έπρεπε να τον διαχειρίζεται με σύνεση.

Έφτασαν στην οδό Στάνλεν της Μονμάρτης, και κάπου στο κέντρο του δρόμου ο Μωρίς την οδήγησε μέσα από μιαμισάνοικτη πόρτα, σ' ένα περίεργο διαμέρισμα που έδειχνε σαν να ήταν συνέχεια ενός μηχανουργείου. Μπήκαν μέσα δυο λεπτά πριν κλείσει η πόρτα για τους επισκέπτες. Ήταν ένα ευρύχωρο διαμέρισμα, δύο δωματίων που ήδη φιλοξενούσε τουλάχιστον δέκα άτομα. Καθίσαν στο χωλ σε δυο καρέκλες ενώ ένας ηλικιωμένος άντρας έκλεισε την πόρτα και χαμήλωσε το φως. Τον Μωρίς τον χαιρέτησε μ' ένα αδιόρατο νεύμα.

«Πού τον ξέρεις;» τον ρώτησε ψιθυριστά η Φημόν.

«Από την συναγωγή», της απάντησε αυτός με φωνή ίσα που ακουγόταν.

Ωραία! Φαίνεται πως σ' όλες αυτές τις ομάδες, το Εβραϊκό στοιχείο κυριαρχεί! σκέφτηκε η Φημόν.

Ο άντρας έβαλε μια πολυθρόνα με ψηλή πλάτη κάτω από το κάσωμα της ενδιάμεσης πόρτας ώστε όποιος καθόταν εκεί να φαίνεται απ' όλους. Απόλυτη ησυχία επικράτησε. Δεν πέρασαν δυο λεπτά και μια γυναίκα, γύρω στα πενήντα, μικρόσωμη, μελαχρινή, με μεγάλα υγρά μάτια, ήρθε και κάθισε στην καρέκλα. Φορούσε ένα περίεργο κόσμημα στο στήθος που στεκόταν αρμονικά πάνω στο μαύρο δαντελένιο πουκάμισό της. Τα μαλλιά της τα είχε κότσο και στα χέρια της κρατούσε ένα δερματόδετο βιβλίο.

Κάτι είτε σε μια περίεργη διάλεκτο και κάποιιοι από τους παρευρισκόμενους επανέλαβαν τα λόγια της. Μετά, άνοιξε το βιβλίο που κρατούσε κι άρχισε με άπταιστη γαλλική προφορά να τους διαβάζει ένα απόσπασμα για την 'Αγάπη'.

Παρόλα τα πολύ ενδιαφέροντα που άκουγε η Φημόν, ένοιωσε το κεφάλι της να βαραίνει και τα βλέφαρά της να κλείνουν. Και χάθηκε

βουλιάζοντας σ' ένα μαύρο πέπλο.

Ένοιωσε το χέρι του Μωρίς να χαϊδεύει το δικό της κι ασυναίσθητα άνοιξε τα μάτια της. Στην καρέκλα απέναντί της καθόταν η μαντάμ Μαρί ενώ όλοι οι υπόλοιποι, με εξαίρεση τον Μωρίς, καθόντουσαν οκλαδόν στο πάτωμα μπροστά της.

«Τί έγινε;» ρώτησε τρομαγμένη.

Ανέλαβε να της απαντήσει η μαντάμ Μαρί. «Την ώρα που σας διάβαζα, παιδί μου, δεν ξέρω πως, άρχισες να μας μιλάς με μια βαριά προφορά και να συμπληρώνεις αυτά που έλεγα σε μια διάλεκτο που μόνο εγώ καταλάβαινα».

Η Φημόν γύρισε και κοίταξε τον Μωρίς. Την κοίταζε με τρυφερότητα και με κατανόηση, λες κι αυτό που μόλις είχε ακούσει ήταν το πιο φυσικό πράγμα.

«Μην φοβάσαι Φημόν! Έτσι δεν σε λένε; Απ' ότι φαίνεται είσαι πολύ δυνατό μέντιουμ. Κάποια ανώτερη δύναμη προσπάθησε να έρθει σ' επαφή μαζί μας κι αυτή η διαδικασία σ' έβαλε σε κατάσταση ύπνωσης. Δεν είναι όμως κάτι που θα πρέπει να σε ανησυχεί. Στην ηλικία σου κι εγώ έτσι αντιδρούσα. Με τα χρόνια όμως έμαθα και το ελέγχω. Τώρα απλά απομονώνομαι και έρχομαι σ' επαφή μαζί τους».

«Δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε!» ομολόγησε με ειλικρίνεια η Φημόν.

«Ξεκουράσου λίγο και θα μας δοθεί ευκαιρία να τα ξαναπούμε. Μωρίς, θέλω να ξανασυναντηθώ μαζί της αλλά να είμαστε μόνες μας. Μια ευκαιρία θα έχω όλη κι όλη και πρέπει να της μιλήσω». Η μαντάμ Μαρί έφερε τα χέρια της στο στήθος της, έκανε μια υπόκλιση προς όλους και χάθηκε στο πίσω δωμάτιο.

«Πώς και σε ξέρει Μωρίς;» ρώτησε η Φημόν.

«Σου είπα, τους συνάντησα στην συναγωγή», της απάντησε αυτός σαν να της έλεγε το πιο απλό πράγμα, λες κι η εβραϊκή συναγωγή ήταν μέρος μάζωξης ανθρώπων που ασχολιόντουσαν με παραψυχολογικά φαινόμενα και μελετούσαν τον εσωτερισμό.

Η Φημόν έκανε να φύγει όταν ο άντρας που έδειχνε ότι έκανε

κουμάντο και μου μόλις είχε γυρίσει απ' το δωμάτιο που είχε συνοδεύσει την μαντάμ Μαρί είπε κάτι σιγανά στον Μωρίς. Αυτός γύρισε προς την Φημόν και της μεταβίβασε αυτό που μόλις είχε ακούσει.

«Θέλει να σε δει τώρα για λίγο. Είναι βλέπεις λίγο άρρωστη. Μπορείς;»

Η Φημόν τα έχασε αλλά από ευγένεια δεν μπορούσε ν' αρνηθεί. Ακολούθησε τον άντρα στην κρεβατοκάμαρα του σπιτιού. Η μαντάμ Μαρί ήταν ξαπλωμένη με τα ρούχα στο κρεβάτι. Της έκανε νόημα να καθίσει κοντά της. Η Φημόν την πλησίασε και κάθισε χωρίς να μιλάει.

«Ζήτησα να έρθεις τώρα γιατί τελικά μάλλον δεν θα με ξαναδείς. Μην δικαιολογείσαι, είναι αναφαίρετο δικαίωμά σου. Θέλω όμως να προσέχεις. Κάποια μέρα θα σου ζητηθεί κάτι πολύ περιεργο. Απ' την απόφασή σου εξαρτώνται πολλά».

Η μαντάμ Μαρί συνέχισε να της μιλάει και να της λέει διάφορα λες κι έβλεπε την ζωή της Φημόν να ξετυλίγεται μπροστά στα κουρασμένα μάτια της.

Όταν αργότερα η Φημόν βγήκε από το δωμάτιο ήταν σαν αλλοπαρμένη. Όλοι είχαν φύγει. Ο Μωρίς την πήρε από το μπράτσο και φύγανε κι αυτοί. Περπάτησαν λίγο στον δρόμο όταν τόλμησε να την ρωτήσει,

«Τί σου είπε, Φημόν;»

«Ρώτησέ την στην συναγωγή που θα την δεις να σου πει!» του απάντησε και δεν ξαναμίλησε.

Σε κανέναν δεν είπε τίποτα για τις λεπτομέρειες εκείνη την συνάντηση, ούτε καν στον Μωρίς που την συνάντησε ξανά μετά το '35, σ' ένα ταξίδι της πάλι στο Παρίσι.

Σ' εκείνη την συνάντηση κρατούσε στα χέρια του ένα πακέτο που της το έδωσε. Ήταν από την μαντάμ Μαρί, ένα δώρο για την μικρή της φίλη. Ήταν ένα μικρό δερματόδετο βιβλίο ενός αγνώστου συγγραφέα, αν και η Φημόν πίστευε πως πρέπει να αποτελούσε το μοναδικό αντίγραφο μιας πολύ περιεργής διδασκαλίας εσωτερισμού. Το μόνο που έγραφε σαν χαιρετισμό στην πρώτη του σελίδα ήταν τέσσερεις λέξεις και το όνομά της: *Βρες την αδελφή σου, Μαρί.*

Το όλο θέμα μπήκε στις καλένδες όταν γύρισε στην Πολυνησία μια και υπήρχαν δυο τουλάχιστον σκοτεινά σημεία σ' αυτά που της είχε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εκμυστηρευτεί η μαντάμ Μαρί. Το πρώτο και πιο σοβαρό ήταν πως δεν είχε αδελφή κι όταν επέμενε στον πατέρα της, ακόμα και λίγο πριν αυτός πεθάνει, την διαβεβαίωσε ότι ποτέ του δεν είχε σχέση με άλλη γυναίκα παρά μόνο με την μητέρα της. Το δεύτερο σημείο ήταν ότι έπρεπε να συναντηθεί σύμφωνα με αυτά που της είχε πει στην πρώτη τους συνάντηση η μαντάμ Μαρί με τους *Εβδομήντα Δύο της Αρχής*. Αυτό κι αν δεν της έλεγε τίποτα.